

Elk verhaal heeft twee kanten, en die laten we horen. Elke week vertelt een koppel over iets waar ze mee worstelen. Elk zijn kant van het verhaal. Deze week: **Doris** en **Jef** over de moeilijke relatie met haar schoonzus.

Mijn schoonzus dringt zich erg op

Het steekt dat ze zo aanwezig is in mijn leven

Doris (42) is achttien jaar samen met Jef, ze hebben drie kinderen. Ze wordt gek van zijn zus.

«Met schoonmoedergrapjes moet je bij mij niet afkomen – ik wilde intussen dat ik een lastige schoonmoeder had. Mijn 'probleem' is veel subtieler, veel dichterbij nog: het gaat om de zus van Jef. Toen ik hem twintig jaar geleden leerde kennen, was ze al in beeld. Het kleine zusje van die wel heel leuke man, die altijd ging waar hij ging. In het begin dacht ik zelfs dat ze een koppel waren. Uiteindelijk werden wij twee jaar later een paar, en intussen zijn we al achttien jaar heel happy met elkaar, waarvan zestien jaar getrouwd. We hebben drie schatten van kinderen, onze eigen bloeiende zaak ... we hebben het echt goed.

Alleen, zijn zus ... Gék word ik van haar.»

«Sofie is vaak bij ons, héél vaak. Ze is de meter van onze oudste dochter, en wil 'bewust aanwezig zijn', zoals ze het zelf noemt. Ze komt gemiddeld drie keer per week langs. En altijd hangt ze rond de nek van mijn man. Ik weet het, het klinkt alsof ik jaloers ben op mijn schoonzus, maar dat is het niet. Het steekt gewoon dat ze zo aanwezig is in mijn leven, dat ze zich zo opdringt. Kerst viert ze – sinds de dood van hun ouders – standaard bij ons. Onze verjaardagen, Pasen, noem maar op, altijd is ze erbij. En altijd weet ze me op mijn plaats te zetten. Ze doet het altijd al lachend, zodat Jef luid mee grinnikt, maar mij kwetst het intussen echt. Ik kan honderden voorbeelden noemen. Blijft ze eten en is het niet zo lekker, dan 'grapt' ze tegen de kinderen dat 'mama andere talenten heeft dan koken, gelukkig'. Met kerst had ik een paar schoenen gekocht voor onze zoon die net een maat te klein waren, en dan merkt ze subtiel op dat het gek is dat ik de schoenmaat van mijn eigen kinderen niet ken. 'Maar hey, jij weet dan weer andere dingen, toch, zus?' grijnst ze dan. Intussen weet ik niet wat ik dan wél goed zou doen, want dat vertelt ze me nooit. Het enige wat ze doet is kritiek geven, avondjes met mijn man inpalmen en verrassingen bedenken voor mijn kinderen. Soms heb ik het gevoel dat ze mijn gezin overneemt. Het lijkt met de jaren alleen maar erger te worden, zodat ik er alsmaar meer ruzie over maak met Jef. Hij ziet nergens kwaad in, natuurlijk. Hij vindt het alleen maar raar dat ik 'jaloers' ben op zijn zusje ...»

Jef (44) is achttien jaar samen met Doris. Hij begrijpt haar 'jaloerie' niet.

«Het speelt inderdaad tussen ons, al begrijp ik eigenlijk niet waar het om gaat. Sofie is een schat van een mens. Oké, ze is vaak bij ons, maar dat stoort toch niet? We zijn allemaal blij als ze komt, ze brengt zoveel vrolijkheid met zich mee! Nu ja, de kinderen en ik zijn blij, ik heb intussen wél door dat Doris zich eraan stoort. Maar ik ga mijn zus echt niet zeggen dat ze niet meer mag komen omdat Doris onredelijk doet, want dat is het. Ze stelt zich een beetje aan als het over Sofie gaat, moet ik zeggen. Mijn zus heeft het hart op de tong, dat klopt. Ze flapt er altijd van alles uit, maar dat is nooit kwetsend bedoeld! Ik heb soms echt het gevoel dat Doris jaloers is op mijn zusje. Ik denk dat ze gewoon niet begrijpt hoe diep onze band gaat. Onze ouders zijn vroeg gestorven, ik was zeventien toen mijn vader stierf. Mijn zus heeft er erg onder geleden, ik heb me toen over haar ontfermd. En toen mama ook nog stierf, waren we maar met z'n tweeën over. Mijn zus heeft geen relatie – ik denk dat ze bindingsangst heeft door ons verleden – en weinig vrienden. En dus is ze vaak bij ons. De kinderen zijn dol op haar, ze maken zoveel plezier samen! Het is echt niet zo dat Sofie zich opdringt, ze is voor mij gewoon áltijd welkom. En dat wil niet zeggen dat ik haar boven Doris zet, zoals mijn vrouw me al een paar keer verweten heeft. Ik hou van Doris, ongelofelijk veel, maar mijn zusje is nog altijd een beetje mijn verantwoordelijkheid. Mijn vrouw heeft niet zo'n hechte band met haar broer en zus, hoe kan ze ooit begrijpen hoe het in elkaar zit?»

«Een tijd geleden vroeg ze in de zoveelste ruzie voor wie ik zou kiezen, als dat moest. Ik heb haar toen duidelijk gezegd dat ik voor mijn zus zou kiezen. Alleen maar omdat mijn zus me nooit voor zo'n keuze zou stellen. Ik begrijp niet waar het probleem zit. Ik heb een fantastisch gezin, ik heb een superzus. Waarom kan Doris niet mee genieten van de rijkdom die we hebben met zo'n mooie familie?»

Mijn zus zou me nooit voor zo'n keuze stellen

“Wij Vlamingen hebben veel talenten, maar conflictoplossend praten hoort daar niet bij”

DIT ZEGT GOEDELE LIEKENS

«Oké, hier word ik dus moedeloos van. Dit koppel reageert emotioneel wel érg onvolwassen. Dat zie je aan twee duidelijke stellingen. Jef die zegt: 'Ik ga echt niet aan mijn zus zeggen dat ze niet meer mag komen'. Jef, is dat wat Doris vraagt volgens jou? Eerlijk? Tuurlijk niet, en dat weet je heel goed. Zeg zulke dingen dan ook niet, het zorgt alleen maar voor 'ruis' op een goed gesprek ... En Doris, met 'Wie van de twee zou je kiezen als het erop aankomt?', dat is communicatie op kleuterklasniveau!»

«Sorry dat ik zo hard ben, maar het is nodig om deze twee even wakker te schudden, vrees ik. Wij Vlamingen hebben veel capaciteiten, maar conflictoplossend praten is er niet één van. We kunnen zo moeilijk praten over eenvoudige, alledaagse problemen, en dat is erg jammer. Het kost ons nodeloos veel ruzies – die niet tot een oplossing leiden – en vertroebelt veel relaties. Terwijl conflicten als deze eigenlijk vrij eenvoudig op te lossen zijn: door te onderhandelen en duidelijk stelling te nemen in wat je wél en niet wil. De zeven waarheden over conflictoplossend praten die iederéén moet kennen: hang ze in grote print op je koelkast!

- 1 Kies een rustig moment uit om te praten – dus niet terwijl je ruzie hebt.
- 2 Gun elkaar de aandacht die bij zo'n gesprek hoort – tv uit, kinderen in bed, krant en gsm opzij ...
- 3 Spreek vanuit jezelf, vanuit hoe jij het voelt: zinnen beginnen dus met ik, niet met jij. Zoals: 'Ik voel me door je zus aangevallen' en niet 'Je zus valt me aan'.
- 4 Check of je begrepen hebt wat de ander zegt: herhaal wat je partner zegt en toon dat je het begrepen hebt. ('Je voelt je dus aangevallen door mijn zus?') Je hoeft het niet met haar 'eens' te zijn, je moet alleen echt duidelijk proberen te krijgen wat de ander zegt. Daarna vul je aan met je eigen standpunt. ('Ik voel me verantwoordelijk voor mijn zus en vind het best gezellig als ze er is.')
- 5 Trap niet in de 'Wie heeft gelijk'-val: in gevoelens bestaat geen gelijk, geen 'waar' of 'onwaar'!
- 6 Van hieruit ga je duidelijke afspraken maken: je sluit een compromis. Wees concreet en specifiek over wat je wil: vermijd vage, algemene boodschappen als 'wat minder vaak' of 'alleen als het uitkomt'. Bijvoorbeeld: zus is welkom op de volgende feestdagen: kerst, Pasen en op verjaardagen van de kinderen en broer. Of: ze is twee keer per week welkom, op die en die dag, ze eet wel/niet mee, ze blijft tot ... Wie deelt het mee aan zijn zus en wanneer? Misschien kan Jef één keer per week met haar en de kinderen naar het voetbal/de speeltuin/de bioscoop? Alles is mogelijk, als je het maar goed leert af te spreken.
- 7 Werk dit onderwerp af en begin niet over andere problemen of conflicten: één per keer is al meer dan genoeg. 'Ja, maar jouw moeder is ook niet makkelijk.' Dat kan, maar dan moet daar een volgend gesprek voor komen. Ik weet dat er zeven regels zijn, maar ik geef nummer acht er bij als bonusje.
- 8 De meest belangrijke: Hou je aan de gemaakte afspraken!

Goedele

Goedele Liekens (54) is klinisch psycholoog-seksuoloog en presenteert programma's rond relaties en seksualiteit op de Nederlandse en Britse tv. Wil je reageren, mail naar goedele@nina.be